

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
studeni, Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-40-1

INNA MOORE

U OKOVIMA
požude

Prvi dio serijala „Okovi“

INNAMORATA

Prvo poglavlje

Lady Emily je šutjela. Pogled joj je bio prikovan za vrhove njezinih bijelih cipelica. Nije se usudila podići ga i pokazati ocu suze koju su je škakljale ispod kapaka jer njezin život trenutno joj je izgledao kao jedna od onih predstava koje je pohodila sa svojom prijateljicom, lady Violet. Te predstave su je u jednom trenu znale nasmijati, u drugom rasplakati od muke. Stezala je rubove svojih rukavica jednako jako kako je stezala svoju čeljust. Nije si dopuštala da zaplače, da pred ocem pokaže svoju slabost. Jer suze su prema starom vojvodi Novertonu bile znak hysterije i maloumnosti, i nitko takav nije smio nagrditi njegovu lozu i obitelj koja je imala plemenitašku krv, veliki imetak, prostrana i dobro održavana imanja te, najzad, najljepšu debitanticu koja se predstavila Londonu prije tri tjedna.

„Ne odobravam.“

Odrješit odgovor vojvode Novertona prozujao je pored Emilynih ušiju kao metak koji je izbjegla. Kamo sreće da ju je pogodio i usmrtio, da ne trpi bol koju je osjećala sa svakim udahom. Uvukla je težak uzdah u pluća, uspravila leđa i krajičkom oka dotaknula samo očevu nogu. Vojvoda je ležao u postelji već danima, zdravlje mu je kopnjelo i stoga se Emily morala požuriti s odlukom o svojem budućem suprugu. Nije ga smjela zamarati niti uznemiravati, time mu pogoršavati ionako loše zdravstveno stanje, jer je to značilo da će pored svega morati trpjeti i debelog doktora Horwooda, koji se stalno vrzmao oko nje i disao joj u grudi.

„Oče...“ Emily je hrabro zaustila da obrani svoj izbor, no vojvoda je podigao malaksalu ruku i prekinuo je u naumu, stoga je bespogovorno pognula glavu i saslušala oca.

„Quinn St. John nije prilika za tebe, Emily. Jedina si nasljednica, dolaze mi svakodnevno prositi tvoju ruku, a zanima ih sve samo jedno. Jedini dostojan da miješa krv s našom, da mu rodiš sina, jest jedan vojvoda ili markiz. Prije nego što odem, moram znati da sam te ostavio u dobrim rukama. Brak će ti biti solidan, neće ti uzmanjkati ničega, ni novaca, ni društvenih događaja, a želim prosca koji će tvoje bogatstvo utrostručiti, a ne prokockati.“

Vojvoda je govorio sporo i potiho, ali Emily je čula svaku riječ koja je rušila njezin san o udaji za baruna St. Johna, kojem je poklonila na svom predstavljanju dva plesa, a kad je iduće jutro došao u njihovu kuću da pozove Emily na šetnju parkom, ona je već bila zaljubljena u njegove nježne plave oči, uredno počešljane plave uvojke te izrazito svijetlu plemićku kožu. Odnosio se prema njoj kao prema vlastitom božanstvu. Niti jednom nije prenaljio, nešto neprimjereno aludirao. Flertovao je na jedan jako nevin način, ali svejedno je uspio baciti čini na Emily da su jedan grof, doduše, stariji od Emily dvostruko, te jedan štafpićasti vikont mrmljali nezadovoljno kad su ugledali kako je St. John vodi na balkon na njezinu balu.

„Oče, a mene se ne pita? Želim prijatelja, želim da me voli, a ne da sam dio ugovora.“

„Emily, ljubav nema veze s ovime. Čim prestaneš sanjati bajke, shvatit ćeš koliko možeš biti zahvalna što živiš ovim životom. Zamisli da si pralja ili uličarka, da nemaš na raspolaganju Winstona ili Milly kad ti treba čaj, tost, pita ili vruća kupka. Zamisli da moraš zarađivati za kruh, sama krpati odjeću ili, još gore, služiti nekome? Ljubav je za slabiće.“

I suze i emocije. Što mi onda ostaje? Pitala se lady Emily dok je napuštala očevu odaju. Čim se našla u svojoj sobi, otpustila je sve brane, bacila se na krevet i zaridala bespomoćno.

„Zar tražim previše ako želim ugodan brak? Jer sviđa mi se neopisivo kako me barun St. John gledao, ophodio se izuzetno

džentlmenški. Nije flertovao s drugim damama, isključivo je pogled imao na meni. To je to, sigurna sam u svoj odabir.“

Sirota Emily pričala je sama sa sobom, pokušavajući prihvatiti da će njezina zaljubljenost ostati samo na snu, dok će joj stvarnost biti tko zna kako grozna.

Možda da predloži barunu da pobjegnu i vjenčaju se potajno? Ne, odbacila je tu suludu misao. Nije smjela ničime naškoditi očevu zdravlju jer takav skandal bi ga dokrajčio. Morala se ponašati kao kći svoga oca, razmišljati logično i praktično. Samo onaj dio njezina bića koji je sanjao bajke nije volio praktičnost, volio je romantiku, nježnost i komplimente. Volio je utopiju.

To je i sama Emily znala, jer vidjela je tek dva para među kojima je bila izrazita sklonost i odanost, toliko da su se mnogi pitali kako to uspijevaju. I da, Emily je zavidjela tim parovima. Imali su djecu, prijateljstvo i tu, toliko željenu, ljubav.

Svaki dio njezine duše čeznuo je za ljubavlju jer je nije imala od koga dobiti. Imala je samo oca koji je dane, dok je bio zdrav, provodio u društvu gospode po raznim klubovima. Majka joj je umrla kad je Emily imala samo pet godina i, začudo, ničega se u vezi sa svojom milom majkom nije sjećala. Kuharica Mabel i domaćica Ruth stalno su joj pričale o najljepšoj ženi u Londonu koja je postala vojvotkinja u velikoj konkurenciji debitantica koje su lovile tada markantnog i dvadeset godina starijeg lorda.

Da je barem imala brata ili sestru, kojoj bi sad plakala na ramenu, koja bi je utješila i podržala, možda i dala neki dobar savjet kako izbjeći brak s osobom koja joj se ne sviđa. Emily je bila uvjerenjena da joj se niti jedan gospodin neće svidjeti kao što joj se svidio Quinn. Dopustila je sebi da ga u mislima zove imenom, a nadimci kojima mu je tepala u sebi bili su nadasve bajkoviti.

Zaljubljena u lik muškarca kojeg je zamislila u svojoj glavi, luckastoj i djetinjastoj, Emily je zaspala u suzama, umjesto da

se spustila do kuharice i s njom dogovorila pripremu lijekova i posebne hrane za vojvodu Novertona.

„Lady Emily?“

Njezina sluškinja Milly kucala je i kucala te najzad slobodno odškrinula vrata te se sablaznila vidjevši da lady Emily spava u svojoj blijedo žutoj haljini. Stvar je bila gora zbog žurnosti i gošta zbog kojeg je bila primorana da pozove lady opet kod vojvode.

„Lady! Brzo ustajte! Moram vas srediti!!!“

Nimalo nježno, Milly je zgrabila lady Emily za nogu, sve u svrhu brzog razbuđivanja te je povukla u sjedeći položaj pokušavajući njezine ispale uvojke vratiti na mjesto ukosnicama.

„Milly... nemam volju da ustanem niti da dišem. Čemu? Vojvoda će me udati za nekog starca, smrdljivog, oronulog ili za nekog šepRTLju koji neće znati ni dva stiha izrecitirati o mojim zjenicama, kao što je znao Quinn.“ Emily je otvorila oči šire i obrišala suze dok se opominjala da ne govori tako prisno o barunu.

„Lady, ostavite to postrani. Sad se morate urediti. Kod vašeg je oca gost. Vjerujem da ima veze s vama.“

Emily je pogledala svoju odanu sluškinju i osjetila ubod ražočaranja. Otac niti je gubio vrijeme u potrazi niti je vjerovao da će poživjeti još dugo. Nekako se nadala da će imati vremena da ga odgovori od ideje traženja novog zaručnika, da će možda i prihvatiti Quinna kad ga upozna malo bolje.

Emily je stoga, s jasnom namjerom, maknula ruke svoje sluškinje Milly te ostavila svoju dugu čokoladnu kosu raspuštenu i kuštravu, haljinu zgužvanu, a lice uplakano.

„Lady? Ne možete takva pred potencijalnog zaručnika“, Milly se usudila da je opomene, ali lady Emily nije marila. Dapače, cilj joj je bio da baš *takva* dođe pred tog gospodina i pobrine se da on odbije prijedlog njezina oca.

Da, vjerovala je u bajke, ali ne i u princa koji će doći uz dogovoreni brak. Toliko zalučena ipak nije bila, jer jedini princ kojeg

je ona htjela i znala bio je barun St. John. On je bio visok, pravi gospodin, blagog i ugodnog glasa, istančanog ukusa, uglađenih manira i nadasve lijepih crta lica. Njegova glatka koža lica naravno je pozivala Emily da skinje rukavicu i grešno stavi ruku na lice muškarcu koji nije *JOŠ* bio njezin zaručnik. Odustala je od tog poriva. Ona se nikad nije ponašala raskalašeno. Nije nikad bila spomenuta u trač rubrikama dnevnih novina. Bila je ponos svog oca, ali sad, dok je hodala prema očevoj sobi, osjećala je da ovaj put neće izazvati ponos svog oca, već suprotno.

Zanemarivši molbu svoje sluškinje, lady Emily je krenula prema sobi svojeg oca zgužvana i čupava kao da je pretrčala cijelo imanje i valjala se u sijenu u štali. Ništa čudno da je osjetila poriv da nešto slično tome i napravi.

Njezine cipelice lagano su lupkale uglancanim mramorom iako je imala potrebu da trči do tamo, uleti i poviče na sav glas... nešto, bilo što, jer toliko toga je u njoj vapilo da izađe, a nije smjelo. Nije moglo. Zbog oca, prije svega.

Stoga je Emily mudro zadržala dah i zahvalila Milly što nije do kraja zatvorila očeva vrata kad ju je on poslao po Emily. Ovako, prislonila je glavu uz procijep, odustavši od ideje da uđe i pokaže se gostu. Ovime je dobila priliku saznati o njemu nešto što bi joj možda išlo u korist.

Da je znala kako će to prisluškiivanje završiti, prva opcija ljutitog ulijetanja u očevu sobu sigurno bi bila pametniji izbor. Bacila je pogled na hodnik moleći Boga da ne naiđe nitko od njihove posluge. Potom je naćulila uši i prstom obrisala tragove suza ispod očiju.

„Razumijem ja vas, lorde, ali ne razumijete vi mene.“ Dubok muški glas dopirao je do Emilynih ušiju. Zvučao je prilično razdražljivo, iako Emily nije znala zašto je to zaključila. Bio je istodobno mukao i hrapav, jako muževan, no s jakim notom nervoze.

„Ne pričaj gluposti! Svaki se muškarac jednom mora oženiti! Otac ti ovo ne bi tolerirao, već se okrenuo u grobu što si svu zemlju prodao i uložio u...“ glas vojvode Novertona naglo se utišao jer ga je stranac prekinuo.

„Lorde, baš zbog vašeg prijateljstva s mojim ocem neću reagirati na vaše neprimjerene riječi. Moj stav je da se ne ženim. Ne treba mi brak, sve dobijem i bez tog utega oko vrata.“

Emily je jasno mogla čuti kako njezin otac uzdiše od muke, ali isto tako, jasno joj je bilo da gost ne prihvaća njezinu ruku. Osmijeh je zatitrao na njezinu licu, jer stvar se rješavala sama od sebe. O da, sutra će poslati poruku Quinnu da dođe i uvjeri njezina oca kako im može biti dobro u braku, kako će se on brinuti i o njoj te da ne cilja samo na njezin miraz.

Ako treba, neka je dolazi prositi sve dok otac ne popusti. Međutim, s druge strane vrata ni vojvoda nije namjeravao gosta samo tako lako pustiti bez razuvjeravanja.

„Znaš li ti, Payne, kakva krv teče tvojim venama? Dužnost plemića je da širi svoje sjeme, da očuva lozu! Koliko ljubavnica imaš? Sve ih zadrži, samo se o mojoj kćeri brini kako treba. Da joj ne manjka ništa i da sam siguran da je ostavljam u dobrim rukama.“

Emily se namrštila na očeve riječi. Znala je dobro da je posve normalna pojava da oženjeni muškarci imaju prilježnice koje uzdržavaju i čiju postelju učestalo posjećuju, ali to njoj osobno nije bilo prihvatljivo. Nikako, njezin će suprug smjeti ljubiti samo njezine usne. Dobro, nekakav bi bezazleni flert mogla oprostiti, ali sve više od toga, ne.

Emily je, naime, bila jako posesivna. Nije imala puno prijateljica poput lady Violet, ali držala je do tog prijateljstva više nego do ičega. Jednako tako i do svake osobe u svom životu s kojom je osjetila duboku povezanost. Milly je voljela na jedan poseban način, zahvaljujući joj za odanost više nego je prosječna sluškinja dobivala. Emily je toliko željela biti prihvaćena i voljena jer

nije bilo mnogo ljudi koji su joj davali što je trebala i stoga se trudila te ljude zadržati pored sebe i održavati izvanredne i prisne odnose s njima.

Voljela je osjećaj pripadnosti naspram osjećaja odglumljene ljubaznosti. Voljela je iskrenost i sve ono što je i dalje bilo dio bajke, a ne stvarnog svijeta.

Shodno tome, Emily je zamišljala da će s budućom suprugom stvoriti prije svega prijateljstvo, doživotnu povezanost, odanost i vjernost. Njega nikad ne bi mogla dijeliti s drugim ženama. Uzdahnula je i zabila nokte u svoje dlanove potiskujući nervozu koja joj je kuljala u utrobi te nastavila slušati kako se unutra raspravlja o njezinoj budućnosti.

„Moja kći najljepša je debitantica u Londonu. Sve su novine pisale o njoj.“

„Ne čitam tračeve“, gost je sarkastično ustvrdio.

„Nije trač, istina je. Svidjet će ti se Emily. Kao i njezino nasljedstvo.“

„Ne treba mi njezino nasljedstvo. Imam svoje“, ponovno je gost imao spreman odgovor.

„Priznajem, prokleta dobro si ga uložio, zato mi se i sviđaš, iako si prodao djedovinu. Vidim u tebi tvog oca. Ne želim za kćer slabića, raspikuću i budalu.“

Emily se prvo trgnula i pokrila usta začuvši kako je otac bogohulio, a potom su joj se oči orosile zbog činjenice da se otac zaista htio pobrinuti za nju prije nego što umre.

Ostat će uskoro i bez njega. Sama. A kad se Violet uda, što će onda? Mora se udati, to je bilo neminovno, jer ostati sama s tolikim nasljedstvom, bez zaštitnika, značilo je biti plijen ostavljen pred grabežljivcima. Tko zna kakav bi bestidnik iskoristio priliku i uništio njezin ugled, primorao je da se uda, ako bi nakon toga ikad više uopće poželjela izaći iz kuće.

Malo toga je znala o vođenju vlastelinstva, a o domaćinstvu tek ono što je ispitivala Ruth i Mabel u nedostatku zanimacije.

„Lorde, ja vam ponizno zahvaljujem na ovoj prilici i prijedlogu, ali moj odgovor je ne. Nemam namjeru ženiti se, imati suprugu, djecu, provoditi vrijeme po raznim primanjima i balovima, trošiti ga na isprazne razgovore. Imam ono što me čini sretnim i nemam potrebu to mijenjati. Čak niti zbog Vas i Vaše velikodušne ponude.“ Gost je odmjerenim glasom jasno dao do znanja da ostaje pri svojem, a Emily je dobila poriv zakolutati očima jer ona je bila *ponuda*. Kao i većina žena koje su stupale u brak, ali osjetiti to na svojoj koži, samo tri tjedna od ulaska u društvo u kojem se nadala naći srodnu dušu i živjeti svoju bajku, ostavljalo je u njezinim ustima gorak okus.

„Razočaran sam. To mi je posljednja želja pred smrt.“

„Nemojte, molim vas, igrati na sažaljenje. Niste takav igrač, milorde.“

„Svejedno, Payne. Dođi mi za koji dan kad ti se slegnu dojmovi, samo nemoj predugo čekati jer moj kraj je blizu.“

„Mogu vam doći samo da se pozdravimo posljednji put, drugo ne očekujte.“

To je bilo sve što je Emily uspjela čuti prije nego što su teški koraci krenuli prema masivnim drvenim vratima. Raširila je oči i uzmaknula korak unazad, znajući da nema prostora pobjeći ili se sakriti.

Vrata su se otvorila, Emily je zagrizla usnu i podigla hrabro pogled, iako je bila uhvaćena na djelu. Oči su joj se spojile s onima neželjenog gosta.

Crne kao noć, ali ono najgore, ubojite i opasne. Barem je takav dojam stekla stojeći na korak od čovjeka koji ju je nadvisio za gotovo dvije glave. Zadržala je dah i ustuknula, kad je prodornost njegova pogleda, nakon što je zatvorio vrata lordove sobe, prerasla u nešto njoj nepoznato. Njegove su se oči nimalo suptilno spustile niz njezino tijelo i prešle u ono neko stanje podrugljivosti, što je on jasno i potvrdio sljedećim riječima.

„Najljepša u Londonu. Zar sam ja magarac?“

Emily je i dalje stajala ukočena i bez daha, pod prismotrom visokog, plećatog i tamnokosog muškarca čije su oči bile razlog njezine oduzetosti. Te oči nosile su silinu neke ljutnje na svijet, bez traga pitomosti kad je još jednom pogledao u nju i potom samo tako okrenuo leđa i otišao.

Emily nije bila u mogućnosti još prodisati dok nije ostala sama, ali njezine su oči pratile njegov lik niz dugački hodnik, kako bi se uvjerile da je zaista otišao. Tada je mogla konačno sebi dopustiti da diše slobodno.

S udahom kisika, postala je svjesna da ju je uvrijedio.

E pa baš je bio magarac!

Nije bila tašta, ali njezinu ljepotu hvalile su čak i ljubomorne konkurentice. Mali prćasti nos, pune usnice i velike smeđe tople oči uokvirene dugačkim trepavicama naslijedila je od majke, a ovaj bezobraznik ne samo da ju je okarakterizirao kao stvar, nego još gore! Kao *neuglednu* i *ružnu* stvar!

Pogledala je niz svoje tijelo i shvatila da je djelomično bio u pravu. Očito je i sama zaboravila da je bila čupava, zgužvana, podbuhla, očiju sigurno crvenih od plača, iako joj je to bila prvotna namjera, no izgleda da joj je ego ipak bio povrijeđen.

U hodniku se uskoro pojavio Winston, njihov batler, i Emily je odustala od razgovora s ocem te se okrenula i otišla u svoju sobu. Čemu razgovarati o nečemu što je bilo gotovo? Pogledala se u ogledalo i pozvala Milly.

Sredit će se i početi raditi na tome da otac ipak prihvati Quinna.

Taj stranac Payne, koji joj ni po čemu nije bio poznat, ni imenom, ni likom, ionako je sam sebe lišio titule njezina budućeg supruga, ali osjećaj da to nije njihov posljednji susret nije dao Emily mira. Stoga je napravila ono što je bilo u njezinoj moći, upregnula je moždane vijuge i smišljala način kako ispuniti svoju želju, a istodobno udovoljiti i ocu da on prihvati Quinna.

Na drugoj strani grada markiz Everett Payne ušao je u svoju praznu malu kuću i zaputio se u sobu. Ignorirao je svojeg slugu ne promrmljavši niti pozdrava. Bijesno je bacio čizme pored kamina i kaput na stolicu te se strovalio u krevet u odjeći.

Ako je išta mrzio u životu, to su bili prisila i pritisak da radi nešto protiv svoje volje. Nisu li ga takve stvari već koštale puno?

Oženiti neku razmaženu balavicu koja je već pri prvom susretu prislušujući pokazala neodgoj, time si poremetiti mir i spokoj koji je nakon toliko vremena konačno našao u poslu i rutini koja ga je zadovoljavala, nije vrijedilo nikakvih novaca koje mu je vojvoda Noverton ponudio.

I ne samo da ga je izivcirao pritisak, nego što ga je vojvoda gotovo uvjerio da je potencijalna mladenka prava ljepotica. Ono što je on vidio ispod klupka zamršene kose i crvenog lica i očiju bila je samo djevojčica koja nikako ne bi mogla biti s njim u braku. Niti bi on mogao trpjeti njezine kojekakve prohtjeve i hireve, niti bi ona razumjela i poštovala njegove potrebe.

Sve što je mogao izbjeći bespotrebnim brakom, zasad je izbjegavao. Čemu da se onda sada bezglavo upušta u takvu glu-post?

Clarissa je udovoljavala njegovim željama u krevetu, znala je što on voli i nije zahtijevala ništa službeno pred Bogom i ljudima. A posao mu je donosio zaradu i bezbrižan život u kojemu nikome nikad nije morao polagati račune.

Everett je tu noć zaspao s grčem u želucu koji zapravo nije bio posljedica prošlih zbivanja, već onih budućih, koji će ga natjerati da sve svoje odluke i stavove baci u vjetar i pokori se pritisku.